

Sygn. akt XIV C 65/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 luty 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jolanta Czajka-Bałon

Protokolant st. sekr. sąd. Grażyna Bielicka

po rozpoznaniu w dniu 02 lutego 2021 roku w Pile

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **G. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. K. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 89 644,74 zł (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy sześćset czterdzieści cztery złote 74/100) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od kwoty 84 439,56 zł (osiemdziesiąt cztery tysiące czterysta trzydzieści dziewięć złotych 56/100) od dnia 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 9 924,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Jolanta Czajka-Bałon

UZASADNIENIE

W dniu 7 grudnia 2017 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego (...) w L., w którym domagał się zasądzenia od pozwanej G. K. kwoty 89.644,74 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 84.439,56 zł od dnia 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu roszczenia powód wskazał, że pomiędzy powodem a pozwaną prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą G. K. Sklep Spożywczo-Przemysłowy została zawarta umowa kredytowa objęta gwarancją Banku (...). W związku z niewywiązywaniem się przez pozwaną z warunków umowy powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości, a następnie wypowiedział umowę. W związku z gwarancją de minimis Bank (...) wypłacił (...) Bankowi S.A. kwotę 84.439,56 zł z tytułu salda kapitału do spłaty zgodnie z postanowieniami umowy. Z chwilą wypłaty kwoty z gwarancji (...) został wierzycielem pozwanej. Jednak na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 maja 2017 r. (...) przelał na rzecz (...) Banku S.A. ww. wierzytelność. Wysokość zadłużenia została stwierdzona wystawionym przez Bank wyciągiem z ksiąg powoda.

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w L.przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w P.wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 marca 2018 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i nieobciążanie jej kosztami postępowania. W uzasadnieniu podniosła, że w rzeczywistości to nie ona była stroną zwartej umowy

kredytowej z powodem, który nadto został uzyskany w wyniku przestępstwa wskutek przedłożenia sfalszowanych dokumentów z udziałem osób powołujących się na kontakty w strukturach banku bądź bezpośrednio z nimi związanych. Pozwana wskazała, że w Prokuraturze Rejonowej w T. toczy się obecnie postępowanie pod sygn. (...), w którym występuje w charakterze podejrzanej. Pozwana oświadczyła, że w przedmiotowej sprawie karnej postawiono jej zarzut wyłudzenia kredytu, do czego się przyznała.

W piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2019 r. pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika podtrzymała żądanie oddalenia powództwa w całości i wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Pozwana szczegółowo opisała tło sprawy i przyczynę zaciągnięcia kredytu u powoda, którą były kłopoty finansowe szwagierki pozwanej. Z uwagi na powyższe chcąc pomóc szwagierce pozwana z udziałem M. A. zaciągnęła u powoda kredyt na kwotę 150.000 zł, zabezpieczonego gwarancją (...). Pozwana zarzuciła, że powód nie zbadał zdolności kredytowej pozwanej, a jedynym dokumentem na którym się oparł był dokument w postaci "Podsumowania książki przychodów i rozchodów 01/01/2015 - 30/06/2015". Dane podane w przedmiotowym dokumencie były jednak nieprawdziwe. Pozwana podniosła zarzut nieważności umowy powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2005 r., sygn. II CK 174/05, w którego uzasadnieniu Sąd stwierdził, że "czynność prawna podjęta w celu przestępczym jest nieważna (art. 58 par. 1 k.c.)". Dodatkowo pozwana z ostrożności procesowej powołała się na zarzut przedawnienia roszczeń powoda, przyczynienie się do niespłacalności przedmiotowego zobowiązania przez powoda z uwagi na niedopełnienie procedur weryfikacji pozwanej oraz zakwestionowała zadłużenie co do zasady, jak i stan zadłużenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 sierpnia 2015 r. (umowa sporządzona w dniu 6 sierpnia 2015 r. a podpisana w dniu 7 sierpnia 2015 r.) (...) Bank S.A. oraz G. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą G. K. Sklep Spożywczo-Przemysłowy zawarli umowę kredytu "Kredyt-Obrotowy - operacyjny ratalny" nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanej kredytu w kwocie 150.000 zł na okres 120 miesięcy celem bieżącego finansowania. Kwota 150.000 zł została przelana na konto wskazane przez pozwaną, a wszelkie pozostałe koszty kredytu, w tym opłata prowizyjna z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis (...) udzielonej przez Bank (...) w wysokości 450 zł zostały uiszczone przez pozwaną gotówką. Systemem spłaty rat kredytu była "równa rata". Termin ostatecznej spłaty kredytu wynosił 120 miesięcy od dnia spłaty pierwszej raty zgodnie z harmonogramem spłat. Oprocentowanie kredytu było stałe i w dniu sporządzenia umowy wynosiło 9,00 %. Równocześnie jednak zgodnie z par. 5 ust. 6 części ogólnej umowy kredytu każdorazowa zmiana wysokości oprocentowania kredytu nie może jednak powodować wzrostu jego oprocentowania ponad obowiązujące bieżące oprocentowanie maksymalne określone w art. 359 § 2⁽¹⁾ k.c.

Stosownie do postanowień warunków umowy kredytu w § 5 ust. 6 (B. Część ogólna umowy) w wypadku niespłacenia przez Kredytobiorcę w terminie wierzytelności Banku po upływie okresu wypowiedzenia niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału stanowi kapitał przeterminowany, który podlega oprocentowaniu według stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Zgodnie z pkt VII części szczególnej umowy kredytu ust. 10 kredytobiorca zobowiązany był do zapłaty raty kredytu każdego 25 dnia miesiąca kalendarzowego.

Jednocześnie, zgodnie z częścią A szczególną umowy w pkt V Zabezpieczenia, ust. 5 jednym z zabezpieczeń spłaty kredytu była gwarancja Banku (...) w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis do kwoty 90.000 zł. Przedmiotowa gwarancja stanowiła 60 % salda kredytu pozostającego do spłaty każdorazowo po upływie okresu rocznego - kwoty gwarancji.

W pkt VII ust. 20 części szczególnej umowy kredytowej Bank poinformował, że zgodnie z umową portfelowej linii gwarancyjnej de minimis z dnia 4 kwietnia 2013 r. zawartą z Bankiem (...), po zrealizowaniu gwarancji wynikającej z

tytułu niniejszej umowy kredytowej, na podstawie odrębnej umowy przelewy, bank nabędzie wierzytelność powstałą z realizacji tej gwarancji. Dochodzenie roszczeń wynikających z nabytej od (...) wierzytelności będzie prowadzone przez Bank równoległe z dochodzeniem roszczeń powstałych po zrealizowaniu gwarancji wynikającej z tytułu niniejszej umowy.

Warunki wypowiedzenia umowy kredytowej określał § 8 (B. Część ogólna umowy), zgodnie z którym Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w sytuacji m.in. niedotrzymania przez kredytobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia kredytu, niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności w przypadku gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie od dnia otrzymania niniejszego wezwania, stwierdzenia że którekolwiek z oświadczeń lub dokumentów złożonych przez kredytobiorcę we wniosku kredytowym lub umowie kredytu jest fałszywe lub niezgodne ze stanem faktycznym.

W dniu 7 sierpnia 2015 r. pozwana podpisała również wniosek o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis (wniosek kierowany do (...) za pośrednictwem banku kredytującego).

We wniosku wskazane zostało, że wnioskodawca wnioskuje o gwarancję spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, jako zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W., w kwocie 150.000 zł, na 120 miesięcy. Wnioskodawca zawniósował o gwarancję do 6 listopada 2017 r. w kwocie 90.000 zł, stanowiącej 60% kwoty kredytu.

Pozwana, podpisując wniosek złożyła następujące oświadczenie:

„w szczególności zobowiązuję się do zwrotu (...) kwoty wypłaconej przez (...) tytułem gwarancji, o którą wnioskuje wraz z należnościami ubocznymi, w tym odsetkami od zadłużenia przeterminowanego naliczonymi od dnia wypłaty kwoty z gwarancji (w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP) i poniesionymi przez (...) kosztami na wypadek dokonania przez (...) wypłaty na rzecz banku kredytującego kwoty z tytułu takiej gwarancji”.

Kredyt został zaciągnięty przez pozwaną na prośbę jej szwagierki - T. G. - na ratowanie jej gospodarstwa rolnego i umożliwienia regulowania zobowiązań względem podmiotów trzecich. Pozwana z udziałem T. G. przy pomocy M. A. uzyskała kredyt u powoda. Z kwoty kredytu 30.000 zł zostało wypłacone M. A., zaś pozostała kwota została przekazana rodzinie pozwanej. W taki sam sposób pobierane były kredyty w innych bankach. Pozwana prowadzi mały sklep spożywczo-przemysłowy, z którego dochody osiągała na poziomie 1.000 zł.

Kredyt został uruchomiony zgodnie z dyspozycją pozwanej na jej rachunek bankowy. (...) Bank S.A. zgodnie z wnioskiem pozwanej udzielił gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis do kwoty 90.000 zł. Data ważności gwarancji została ustalona na 6 listopada 2017 r.

Pozwana zaprzestała spłaty kredytu, albowiem rodzina nie kontynuowała przekazywania jej środków na ten cel.

Dowód: bezsporne, nadto odpis umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) (52-58), umowa kredytowa (k. 30-32), pełnomocnictwa i uchwały (k. 34-41), kopia wniosku o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kapitału (k. 59-60), dyspozycja uruchomienia kredytu (k. 61), dyspozycja uruchomienia kredytu/polecenie przelewu (k. 62), wyciąg z rachunku bankowego (k. 63-70), historia naliczania odsetek dla umowy (k. 71-73), informacja o zaległości (k. 74), zestawienie należności i spłat kredytu (k. 78-79), historia naliczania odsetek (k. 80), regulamin kredytowania (k. 81-85), dokumenty związane z sytuacją finansową T. G. (k. 147-225), akt oskarżenia (k. 234-264), wyrok SO w P. (...) (k. 284-301), historia rachunku (k. 319-321), pismo (...) (k. 337), wniosek o udzielenie gwarancji (k. 338-339), weksel in blanco (k. 340), polecenie przelewu (k. 341-342), formularz informacji przedstawionych przy ubieganiu się o pomoc de minimis (k. 343-348), deklaracja wekslowa (k. 349-350), przesłuchanie pozwanej (k. 364-355), dokumenty z akt sprawy SO w P. (...) (k. 376-709), zeznania T. G. (k. 748-749), wyrok SO w P.(...) z uzasadnieniem (k. 756-765).

Pismem z dnia 1 lipca 2016 r. powód wezwał pozwaną do uregulowania zaległego zadłużenia.

Pismem z dnia 13 września 2016 r. powód wypowiedział łączącą strony umowę kredytu z zachowaniem 30 -dniowego okresu wypowiedzenia. Pismo doręczone zostało pozwanej w dniu 16 września 2016 r.

Dowód: bezsporne nadto ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 75-76), wypowiedzenie umowy kredytowej z potwierdzeniem odbioru (k. 43-45).

W związku z posiadanym zabezpieczeniem spłaty w postaci gwarancji de minimis ((...)) udzielonej przez Bank (...) do wysokości 60 % kwoty salda kapitału pozostałego do spłaty, mając na uwadze brak spłaty wymagalnej wierzytelności, (...) Bank S.A. wystąpił do gwaranta z żądaniem wypłaty środków tytułem udzielonej gwarancji. W dniu 13 kwietnia 2017 r. powód otrzymał od Banku (...) kwotę 84.439,56 zł, która stanowiła równowartość 60 % kwoty salda kapitału pozostałego do spłaty tj. 60 % z 140.732,00 zł.

Dowód: bezsporne, nadto odpis umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) (52-58), pełnomocnictwa i uchwały (k. 34-41), kopia wniosku o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kapitału (k. 59-60), wyciąg z rachunku bankowego (k. 63-70), historia naliczania odsetek dla umowy (k. 71-73), informacja o zaległości (k. 74), zestawienie należności i spłat kredytu (k. 78-79), historia naliczania odsetek (k. 80), wyciąg z rachunku technicznego w (...) Banku, na który (...) dokonało wypłaty tytułem gwarancji (k. 77), pismo (...) (k. 337), polecenia przelewu (k. 341-342).

W dniu 11 maja 2017 r. na podstawie Umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a Bankiem (...), (...) przelała na rzecz powoda wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanej o zwrot kwoty gwarancji z należnościami ubocznymi, w tym roszczenie o zapłatę odsetek w tym odsetek naliczanych od dnia wypłaty kwoty z gwarancji w wysokości 4 krotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP oraz poniesionych przez (...) kosztów, w tym także przysługujące (...) zabezpieczenia wierzytelności.

Dowód: odpis umowy cesji z dnia 11 maja 2017 r. (k. 42), pełnomocnictwa (k. 33-41).

W dniu 7 czerwca 2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 85.411,19 zł, na którą składają się kwota wypłaconej gwarancji wraz z odsetkami naliczanymi od dnia wypłaty gwarancji tj. 13 kwietnia 2017 r. do dnia sporządzenia pisma. Pozwana nie dokonała spłaty w terminie.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru (k. 46-48).

Na dzień 7 grudnia 2017 r. wysokość zobowiązania pozwanej z tytułu umowy o kredyt nr (...) z dnia 7 sierpnia 2015 r. nabytego umową wierzytelności z dnia 11 maja 2017 r. wynosiła 89.644,74 zł, w tym: kapitał - wypłacona gwarancja - w kwocie 84.644,74 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 5.205,18 zł naliczone od kwoty kapitału tj. wypłaconej gwarancji od dnia 13 kwietnia 2017 r. do dnia 6 grudnia 2017 r. po stopie oprocentowania stanowiącej czterokrotność oprocentowania kredytu lombardowego NBP, która przez cały wskazany okres wynosiła 10 % w skali roku. Dalsze odsetki obciążają pozwaną od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP.

Dowód: wyciąg z ksiąg powoda (k. 49), wyciąg z rachunku bankowego (k. 63-70), historia naliczania odsetek dla umowy (k. 71-73), informacja o zaległości (k. 74), zestawienie należności i spłat kredytu (k. 78-79), historia naliczania odsetek (k. 80), wyciąg z rachunku technicznego w Idea Banku, na który (...) dokonało wypłaty tytułem gwarancji (k. 77), pismo (...) (k. 337), polecenia przelewu (k. 341-342), regulamin kredytowania w przedmiocie kolejności księgowania (k. 81-85).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w P. uznał T. G. - szwagierkę pozwanej - za winną zarzucanych jej przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 § 1 k.k. Sąd ten zobowiązał T. G. do naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi jej przestępstwami poprzez zapłatę m.in. na rzecz powoda kwoty 56.296,04 zł wynikającej z wyłudzenia kredytu z dnia 6 sierpnia 2015 r. o nr (...).

W tym samym wyroku Sąd Okręgowy w P. uznał pozwaną za winną popełnienia przestępstwa czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, polegającego na tym, że w dniu 6 sierpnia 2015 r. w nieustalonym miejscu w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z T. G. i M. A. wprowadziła w błąd przedstawiciela powoda co do wysokości przychodów osiąganych przez pozwaną z prowadzenia działalności gospodarczej pod firmą G. K. Sklep Spożywczo -Przemysłowy w N., poprzez przedłożenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu "Podsumowanie książki przychodów i rozchodów 01/01/2015 - 30/06/2015" czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie na podstawie umowy nr (...) kredytu w kwocie 150.000 zł, działając na szkodę powoda oraz uzyskanie gwarancji Banku (...) w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis do kwoty 90.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; Sąd Okręgowy dodał ustalenie, że przedłożone stwierdzające nieprawdę dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego i oskarżona działała także w celu uzyskania wymienionego kredytu.

Dowód: wyrok SO w P.(...) (k. 710-746).

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie (...) zasądził na rzecz (...) Banku S.A. od G. K. kwotę 83.441,01 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od kwoty 56.293,04 zł od dnia 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że spełnienie tego świadczenia w kwocie 56.293,04 zł przez T. G., której obowiązek wynika z wyroku Sądu Okręgowego w P.z dnia 28 lutego 2019 r., w sprawie o sygnaturze akt (...) zwalnia pozwaną G. K. od odpowiedzialności do wysokości uiszczonego przez T. G. świadczenia, kosztami procesu obciążył pozwaną. Zgodnie z uzasadnieniem wyroku na powyższą zasądzoną kwotę składa się kapitał kredytowy w wysokości 56.293,04 zł (pozostały do spłaty po zapłacie przez gwaranta Bank (...) 60 % kapitału tj. 84.439,56 zł) oraz odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 17.642,40 zł od dnia 6 grudnia 2017 r. a także 9.506,57 zł tytułem nieuiszczonych kosztów. Wyrok nie jest prawomocny.

Dowód: wyrok SO w P.(...) z uzasadnieniem (k. 756-765).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów. Przy czym podkreślenia wymaga, że nie był on w istocie sporny pomiędzy stronami, a zasadność powództwa wymagała zbadania zarzutów pozwanej skupujących się na kwestiach prawa materialnego.

Niektóre podniesione przez jedną ze stron fakty zostały przyznane przez drugą stronę, co do innych zaś druga strona się nie wypowiedziała. W myśl art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Na tej podstawie Sąd przyjął bez dowodów fakty podnoszone przez strony, które zostały potwierdzone przez przeciwnika procesowego, gdyż ich przyznanie nie wywoływało żadnych wątpliwości. Stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Strony nie wypowiedziały się co do niektórych twierdzeń przeciwnika. Z przebiegu rozprawy wynikało jednak jednoznacznie, że nie było ich intencją im zaprzeczać, a ponadto znajdowały one potwierdzenie w złożonych odpisach dokumentów. Mając to na uwadze Sąd uznał te fakty za przyznane i przyjął je bez dowodów

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty prywatne, które wskazał jako podstawę swoich ustaleń. Dokumenty te w większości zostały dołączone do akt w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałami przez pełnomocników stron. Te poświadczenia korzystały z domniemania prawnego zgodności treści z prawdą (art. 129 § 3 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c.), które w żadnym wypadku nie zostało obalone.

Część dokumentów została złożona w kopiach, których wierność oryginałom nie budziła wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana, dlatego Sąd uznał, że stanowią one wiarygodne potwierdzenie istnienia oryginałów. Dokumenty, na podstawie których dokonano ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swej autentyczności. Także zgodność ich treści z prawdą nie wywoływała zastrzeżeń i nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Zatem nie było podstaw do odmówienia im w tym zakresie zaufania.

W ocenie Sądu wiarygodne były także dokumenty urzędowe. Zostały one sporządzone przez powołane do tego organy, w przepisanej formie i stanowiły dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 11 k.p.c., ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Na tej podstawie sąd cywilny jest związany zawartymi w sentencji wyroku sądu karnego ustaleniami dotyczącymi wyczerpania przez osoby nim skazane, w sposób w tam opisany znamion przypisanego im przestępstwa. Dlatego na podstawie treści dokumentu urzędowego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w P.z dnia 28 lutego 2019 r. w sprawie (...), skazującego pozwaną i jej szwagierkę za popełnienie przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., Sąd zobowiązany był przyjąć za ustalone okoliczności wskazujące na wyczerpanie przez pozwaną i T. G. znamion tych czynów zabronionych.

Sąd na podstawie art. 309 k.p.c. zaliczył w poczet materiału dowodowego także inne środki dowodowe, przy czym Sąd zaznacza, że świadczyły one wyłącznie o okolicznościach wskazanych powyżej w stanie faktycznym sprawy. Dodatkowo nie były kwestionowane przez żadną ze stron

Powód złożył do akt wyciąg ze swoich ksiąg w oryginale. Wyciąg ten, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za dowód o wysokiej wiarygodności i mocy dowodowej w zakresie istnienia i wysokości zadłużenia pozwanego na dzień jego wystawienia. Banki są bowiem szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddany restrykcyjnemu nadzorowi. Dlatego z reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej). Tak też było w tym przypadku, zwłaszcza, że pozwana nie przedstawiła żadnych zarzutów, które mogłyby podważać zaufanie do tego dokumentu a jednocześnie jego treść była spójna z treścią innych wiarygodnych dokumentów, zwłaszcza umowy kredytu i historii rachunku kredytu.

Stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r. (V CZ 12/2004, nie publ.) bankowe dokumenty elektroniczne na podstawie ww. przepisu, traktować należy na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. Powód przedłożył wydruki swych dokumentów istniejące w formie elektronicznej m.in. historii rachunku prowadzonego dla rozliczania przedmiotowej umowy kredytowej, raport – zestawienie należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów. Poza tym nie były przez pozwaną podważane.

Ze znaniami świadka T. G. oraz wyjaśnieniami pozwanej Sąd co do zasady dał wiarę, albowiem znajdowały one odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

Powód jako nabywca wierzytelności przysługującej Bankowi (...) - domaga się w niniejszym procesie zaspokojenia tej wierzytelności, wywodząc swoją legitymację z umowy przelewu z 11 maja 2017 r., zgodnie z art. 509 § 1 k.c.

W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się do ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W związku z treścią tego przepisu podkreślenia wymaga, że na mocy umowy przelewu objęta nią wierzytelność przechodzi na jej nabywcę (cesjonariusza) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo więc cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, a jedynie powoduje zmianę osoby uprawnionej do żądania świadczenia.

Tak więc z chwilą podpisania umowy cesji 11 maja 2017 r. na powoda przeszła wierzytelność będąca przedmiotem umowy wraz z wszystkimi związanymi z nią prawami. Pozwana nie kwestionowała tej umowy, nie budziła ona

też wątpliwości Sądu w świetle zaferowanych przez powoda dowodów. Warto wskazać, że umowa kredytowa w części szczególnej pkt VII ust. 20 wskazywała jasno, iż po zrealizowaniu gwarancji będącej zabezpieczeniem umowy kredytowej, na podstawie odrębnej umowy przelewu Bank nabędzie wierzytelność powstałą z realizacji tej gwarancji. Sąd uznał, iż powód należycie wykazał czynną legitymację procesową do występowania w niniejszym procesie i rozpoznał powództwo merytorycznie.

Wierzytelność Banku (...) wobec pozwanej znajduje z kolei podstawę prawną w art. 518 § 1 pkt 3 k.c., zgodnie z którym osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty, jeżeli działa za zgodą dłużnika w celu wstąpienia w prawa wierzyciela; zgoda dłużnika powinna być pod nieważnością wyrażona na piśmie.

Należy zwrócić uwagę, że pozwana składając wniosek o udzielenie gwarancji przez Bank (...) złożyła na piśmie oświadczenie, zgodnie z którym zobowiązała się do zwrotu kwoty wypłaconej przez Bank (...) tytułem gwarancji, o którą wniosowała wraz z należnościami ubocznymi, w tym odsetkami od zadłużenia przeterminowanego naliczonymi od dnia wypłaty kwoty z gwarancji (w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP) i poniesionymi przez Bank (...) kosztami na wypadek dokonania przez ten wypłaty na rzecz banku kredytującego kwoty z tytułu takiej gwarancji.

Gwarancja jako forma instrumentu finansowego może być również formą pomocy publicznej (w rozumieniu art. 87.1. Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską TWE). Nie ulegało także wątpliwości, iż zasady udzielania gwarancji przez podmioty publicznoprawne zostały uregulowane w ustawie z dnia 8 maja 1997 roku o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, przy czym przepisami tej właśnie ustawy objęte są gwarancje udzielane przez bank państwowy – Bank (...). Z art. 34a ww. ustawy wynika, że (...) może udzielać, we własnym imieniu i na własny rachunek gwarancji w ramach rządowych programów obejmujących poszczególne projekty związane z rozwojem sektora mikroprzedsiębiorów, małych i średnich przedsiębiorców. Szczegółowe warunki oraz tryb udzielania pomocy de minimis w formie gwarancji (...) określiło rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 18 lutego 2013 roku w sprawie udzielania przez Bank (...) pomocy de minimis w formie gwarancji spłaty kredytów (Dz.U. Nr 79, poz. 484, ze zm.)

Stosownie do treści art. 81 ustawy Prawo bankowe gwarancją bankową jest jednostronne zobowiązanie banku - gwaranta, że po spełnieniu przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, które mogą być stwierdzone określonymi w tym zapewnieniu dokumentami, jakie beneficjent załączy do sporządzonego we wskazanej formie żądania zapłaty, bank ten wykona świadczenie pieniężne na rzecz beneficjenta gwarancji - bezpośrednio albo za pośrednictwem innego banku.

Przyrzeczenie składane przez udzielającego gwarancji jest oświadczeniem woli, które, przyjęte przez beneficjenta gwarancji, staje się źródłem samodzielnego zobowiązania banku udzielającego gwarancji.

13 kwietnia 2017 r. Bank (...) w ramach gwarancji zapłacił na rzecz powodowego banku kwotę 84.439,56 zł, zaspokajając w ten sposób część roszczenia banku wobec pozwanej z tytułu umowy kredytu. Pozwana w ogóle nie kwestionowała zawarcia przedmiotowej umowy, jej postanowień, czy realizacji. W świetle zaferowanych dowodów nie budziło wątpliwości Sądu, że (...) wykonał umowę gwarancyjną, wobec czego stał się wierzycielem pozwanej w zakresie wypłaconej sumy gwarancji.

Reasumując, Sąd uznał że powód udowodnił swoje roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanej wypłaconej przez Bank (...) kwoty z tytułu udzielonej gwarancji zapłaty wraz z odsetkami. W celu wykazania zasadności swojego roszczenia powód przedstawił szereg dowodów, w tym min.: umowę kredytu, wniosek pozwanej o udzielenie gwarancji bankowej, wyciąg z ksiąg bankowych podpisany przez uprawnione do tego osoby, wezwanie do zapłaty skierowane do (...) z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, umowę przelewu wierzytelności na podstawie, której powód nabył uprawnienie do dochodzenia kwot wypłaconych z tytułu udzielonej gwarancji, wezwania do zapłaty skierowane do pozwanego, potwierdzenia przelewu gwarancji. Pozwana natomiast nie przedstawiła żadnych dowodów, które

mogłyby świadczyć o niezasadności zgłoszonego przez powoda roszczenia. Co więcej pozwana nie kwestionowała tego, że łączyła ją z powodem umowa kredytu, jak również, że na jej wniosek została udzielona gwarancja bankowa. Pozwana nie wskazywała również, ażeby dochodzone przez powoda kwoty nie znajdowały odzwierciedlenia w rzeczywistości, z uwagi chociażby na to, iż zostały przez nią spłacone.

Sposób obrony pozwanej zasadzał się głównie na zarzucie nieważności umowy kredytowej zabezpieczonej gwarancją (...). Zapatrywanie to pozwana usiłowała uzasadnić powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2005 r., II CK 174/05, w tezie którego stwierdzono, że czynność cywilnoprawna wykorzystana jako środek do osiągnięcia przestępczych celów jest nieważna. W kontekście powyższego pozwana odwołując się do wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie karnej, mocą którego została skazana, wraz z innymi osobami, za przestępstwo pomocnictwa przy oszustwie kredytowym (art. 297 § 1 k.k.) oraz oszustwo (art. 286 § 1 k.k.) w warunkach ciągu przestępstw na szkodę powodowego banku (polegającego na doprowadzeniu powoda do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie jej na podstawie umowy kredytowej, będącej podstawą niniejszego powództwa kredytu w kwocie 150.000 zł wraz z gwarancją Banku (...) do kwoty 90.000 zł w wyniku wprowadzenia w błąd przedstawiciela powoda co do wysokości przychodów osiąganych przez pozwaną z prowadzenia działalności gospodarczej poprzez przedłożenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu „Podsumowanie książki przychodów i rozchodów 01/01/2015 – 30/06/2015”) stała na stanowisku, że umowa kredytu jest nieważna na mocy art. 58 § 1 k.c., gdyż zawarta została w przestępczym celu, w związku z czym żadne roszczenia z tego tytułu nie istniały i nie istnieją.

Powyższe wywody pozwanej zdaniem Sądu są chybione. Z tezy orzeczenia SN można wysnuć wniosek, że cel przestępny jednej strony czyni czynność nieważną. Stanowisko to jest wysoce dyskusyjne. Pogląd Sądu Najwyższego wyrażony ww. wyroku spotkał się zresztą z szeroką krytyką doktryny (por. glosy do tego orzeczenia: A. Kappes Glosa 2007/2/59-62, M. Gutowski M. M.P. 2007/18/1023-1026, P. Książak M.P. 2007/23/1325-1327), którą Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela. Również w judykaturze odnajdziemy orzeczenia należące do przeciwstawnej grupy poglądów w stosunku do zaprezentowanego w wyroku SN, na który powołuje się pozwana, akcentujące autonomiczność sankcji na gruncie poszczególnych gałęzi prawa. Wskazać można wśród nich wyrok Sąd Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r., II CSK 101/05, wyrok SA w Warszawie z 18 czerwca 2013 r., VI ACa 74/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 16 listopada 2012 r. I ACa 514/12, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2012 r., I ACa 601/12.

Proste przekładanie tezy SN na każdą sytuację, w której okaże się, że czynność prawna posłużyła danej osobie do popełnienia przestępstwa byłoby nieuprawnione. Przede wszystkim, nie sposób stawiać automatycznie znaku równości pomiędzy przestępstwem a czynnością prawną pozostającą w związku z jego popełnieniem. W ramach systemu prawnego możliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie norm różnych gałęzi prawa. Przestępstwo może, choć nie musi, obok konsekwencji karnoprawnych, wpływać na ważność czynności prawnej lub inną postać jej wadliwości. Gdy naruszenie normy sankcjonowanej powoduje konsekwencje jednocześnie w prawie cywilnym i w prawie karnym, ocena konsekwencji naruszenia w sferze ważności umowy jest domeną cywilistyki, a w płaszczyźnie odpowiedzialności za przestępstwo – domeną prawa karnego. Cywilistyczna ocena wadliwości czynności prawnej znacznie wykracza poza zakres związania sądu cywilnego prawomocnym skazującym wyrokiem karnym i nawet gdy wyrok skazujący dotyka wprost danej umowy, to problem jej nieważności lub innej wadliwości, należy rozważyć na gruncie reguł prawa cywilnego (Por. bliżej: M. Gutowski, Nieważność i inne przypadki wadliwości czynności prawnych w kontekście odpowiedzialności karnoprawnej, PiP Nr 9/2004, s. 70 i n.).

Wedle zgodnego poglądu doktryny sprzeczność z ustawą zachodzi nie tylko wtedy, gdy treść tej czynności sprzeciwia się ustawie, ale również wtedy, gdy jej cel jest z nią sprzeczny. Chodzi tu o indywidualny, uzgodniony cel czynności prawnej (z reguły umowy), znany obu stronom tej czynności (por. Z. Radwański [w:] System Prawa Prywatnego. Prawo cywilne – część ogólna. T. 2, Warszawa 2002, s. 228; M. Safjan [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I, pod red. K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2005, s. 257). A zatem, cel umowy może powodować jej nieważność, o ile jest wspólny obu stronom lub chociaż jest obu znany (Z. Radwański [w:] System Prawa Prywatnego. Prawo cywilne – część ogólna. T. 2, Warszawa 2002, s. 244; M. Safjan, Zasada swobody umów (uwagi wstępne na tle wykładni art. 353¹ k.c.), PiP Nr

4/1993, s. 19; R. Trzaskowski, Granice swobody kształtowania treści i celu umów obligacyjnych. Art. 353¹ k.c., Kraków 2005, s. 186 i wskazana tam dalsza literatura). Cel ukryty przez jedną ze stron, nie ma dla prawa cywilnego – co do zasady – znaczenia.

Ponadto przepisy prawa cywilnego nie przewidują sankcji nieważności za zawarcie umowy kredytu, chociażby później okazało się, że kredyt został wyludzony w wyniku przestępstwa. Potajemny cel jednej ze stron, skierowany przeciwko drugiej stronie, nie powinien być uznawany za cel czynności prawnej. Nieujawniona intencja jednej strony, od czasu zarzucenia w XIX w. teorii woli, przestała mieć bezpośrednie znaczenie dla ważnego zawarcia czynności prawnej¹⁷. Jest ona po prostu niewłaściwym zamiarem jednej strony, który może być uwzględniany w ramach innych instytucji prawa cywilnego (np. błąd, podstęp, wyzysk, czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli itp.). W przeciwnym wypadku, rozumienie normy zawartej w art. 58 KC byłoby tak szerokie, że obejmując większość postaci wadliwości czynności prawnych, pozbawiałoby sensu istnienie w KC takich instytucji jak np. bezskuteczność względna czy wzruszalność. Ponadto, takie ujęcie, dokonywałoby niezwykle istotnej kwalifikacji prawnej w oparciu o całkowicie nieostre i dowolne kryterium – nieujawniony zamiar jednej ze stron. (por. bliżej: M. Gutowski, Czynność prawna podjęta w celu przestępczym - glosa - II CK 174/05, MOP 2007, Nr 18, str. 1023, M. Gutowski, Nieważność czynności prawnej, Warszawa 2006, s. 14 i n.).

W świetle powyższego zważyć należy, że cel działania pozwanej nie był znany powodowi, co w sposób bezspreczny w niniejszym postępowaniu zostało wykazane. Z treści wyroku karnego jednoznacznie wynika, że na skutek działań pozwanej, T. G. i M. A. doszło do wprowadzenia w błąd pracownika powoda. Strona pozwana nie wykazała przy tym, aby pracownicy powoda mieli wiedzę w zakresie przestępczych działań pozwanej, czy też aby wręcz współdziałali z nią bądź M. J. (która nie była pracownikiem powoda) w jego popełnieniu. Uznanie analizowanej umowy za nieważną z powodu oszukańczego celu działania pozwanej, prowadziłoby także do pokrzywdzenia powoda, dokonującego tej czynności w dobrej wierze. Ani treść, ani uzgodniony przez strony cel umowy kredytu nie pozostawały w sprzeczności z normami prawnymi. Natomiast okoliczności, co do których pozwana wraz z innymi osobami wprowadziła podstępnie w błąd przedstawiciela powoda, mogłyby stanowić podstawę ewentualnego uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli. Natomiast uznanie za bezwzględnie nieważną samej umowy kredytu, nie jest w niniejszym stanie faktycznym możliwe. Przestępcze działanie pozwanej miało jedynie wpływ na podstawę udzielenia kredytu, albowiem pozwana z uwagi na brak zdolności kredytowej nie powinna go otrzymać. Podanie bankowi nieprawdziwych danych co do oceny zdolności kredytowej pozwanej nie zmienia faktu, że kredyt ten został udzielony i jest w mocy, w związku z czym winien zostać spłacony. Skoro stosunek podstawowy jest ważny, pozwana zobowiązana jest do spłaty roszczenia wynikającego z udzielonej gwarancji bankowej, której powód stał się wierzycielem na podstawie ważnej i skutecznej umowy cesji z dnia 11 maja 2017 r.

Sąd nie znalazł również żadnych podstaw do uwzględnienia zarzutu pozwanej w zakresie nienależytego zbadania przez powoda zdolności kredytowej pozwanej, której nota bene powód w ogóle nie miał możliwości prawidłowej weryfikacji skoro pozwana przedłożyła nieprawdziwe dokumenty finansowe.

Zgodnie z art. 70 ustawy Prawo bankowe bank uzależnia przyznanie kredytu od zdolności kredytowej kredytobiorcy, tj. zdolności do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z odsetkami w terminach określonych w umowie. Obowiązek weryfikowania zdolności kredytowej, wynikający z tego przepisu, ma charakter publicznoprawny, a jego należyte wykonanie kontrolują organy nadzoru finansowego, nie zawiera natomiast żadnego odniesienia do sfery prawa prywatnego. Udzielenie przez bank kredytu osobie niemającej zdolności kredytowej nie wywołuje zatem żadnych konsekwencji w aspekcie prywatnoprawnym tej umowy, w szczególności nie ma wpływu na jej ważność (zob. J. Molis, Komentarz do art. 70 ustawy – Prawo bankowe, w: Prawo bankowe. Komentarz, red. F. Zoll, Zakamycze 2005; Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 maja 2014 r., VI ACa 945/13, LEX nr 1469473).

Na marginesie Sąd wskazuje, że art. 387 § 1 k.c., przewidujący nieważność umowy o świadczenie niemożliwe, w przedmiotowej sprawie również pozbawiony jest podstaw. Niemożliwość, o której mowa w tym przepisie (tzw. niemożliwość pierwotna świadczenia) jest to niemożliwość obiektywna, która polega na tym, że nie tylko konkretny dłużnik, ale również żadna inna osoba nie może spełnić świadczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20.03.2009 r. w sprawie II CSK 611/08, LEX nr 527123 oraz z dnia 8.01.2009 r. w sprawie I CSK 239/08, LEX nr 523627). Tymczasem spełnienie świadczenia będącego przedmiotem umowy między stronami (zwrot udzielonej pożyczki z tytułu kredytu) jest obiektywnie i realnie możliwe.

Pozwana z ostrożności procesowej podniosła również ogólnie sformułowany zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Mając na uwadze, że powód swoją legitymację czynną w niniejszej sprawie wywodzi stąd, że jest następcą prawnym (...) dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenie ma zarzut przedawnienia roszczenia, jakie przysługuje zbywcy wierzytelności wobec pozwanej.

Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Dalej wskazać trzeba, że zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Z kolei stosownie do art. 118 k.c. [w brzmieniu przed nowelizacją i po nowelizacji ustawą z 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), która weszła w życie 9 lipca 2018 r.] termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Na tle rozpoznawanej sprawy podkreślić należy, że roszczenie zbywcy wierzytelności wobec pozwanej powstało 13 kwietnia 2017 r. (data spłaty przez (...) wierzytelności pozwanej wobec powodowego banku). Pozew w niniejszej sprawie złożony został 7 grudnia 2017 r., trzyletni termin przedawnienia roszczenia powoda wobec pozwanej o zwrot kwoty wypłaconej przez (...) tytułem gwarancji nie mógł więc jeszcze upłynąć. Tym samym powództwo nie może ulec oddaleniu z uwagi na przedawnienie.

Na marginesie zauważyć można, że również roszczenie o zapłatę kredytu, jakie przysługuje wobec pozwanej powodowi, także w dacie złożenia pozwu nie było przedawnione. Umowa kredytu została zawarta w dniu 7 sierpnia 2015 r. a wypowiedziana skutecznie na dzień 16 października 2016 r. A zatem ani raty wymagalne jeszcze przed wypowiedzeniem umowy, ani wymagalne natychmiast po wypowiedzeniu umowy nie były przedawnione w dniu wniesienia pozwu.

Tym samym powództwo okazało się uzasadnione co do całej objętej żądaniem kwoty głównej w wysokości 84.439,56 zł. Powód domagał się również skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie od kwoty 84.439,56 zł za okres od 13 kwietnia 2017 r. do dnia 6 grudnia 2017 r. w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, oraz dalszych odsetek umownych od kwoty głównej, liczonych od dnia wniesienia pozwu, tj. 7 grudnia 2018 r.

Pozwana pozostaje w opóźnieniu od daty wypłaty kwoty z gwarancji, wysokość odsetek za opóźnienie została umownie określona (w umowie kredytu, wniosku o udzielenie gwarancji oraz umowie przelewu wierzytelności) w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP. Roszczenie to znajduje zatem podstawę zarówno w umowie kredytowej, wniosku o udzielenie gwarancji bankowej, umowie przelewu wierzytelności oraz w art. 481 § 1 i 2 k.c.

Tym samym powództwo pozostaje uzasadnione w całości. Na marginesie Sąd zauważa, że nie było podstaw do dokonania w sentencji wyroku zastrzeżenia o solidarności in solidum zobowiązania pozwanej ze zobowiązaniem T. G.

ex delicto wynikającego z wyroku SO w P.w sprawie (...). W przedmiotowym wyroku karnym T. G. została zobligowana do naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi jej przestępstwami poprzez zapłatę m.in. na rzecz powoda kwoty 56.296,04 zł wynikającej z wyłudzenia kredytu z dnia 6 sierpnia 2015 r. o nr (...). Tymczasem podstawa roszczenia w niniejszej sprawie ma swoje źródło nie w umowie kredytu, a w umowie gwarancyjnej, której poprzednim wierzycielem był Bank (...). Zapłata przez T. G. odszkodowania nałożonego na nią w wyroku karnym nie spowoduje wygaśnięcia zobowiązania co do świadczenia wynikającego z gwarancji. Nie istnieje zatem w omawianym przypadku ryzyko podwójnego zaspokojenia przez dysponowanie dwoma tytułami wykonawczymi dotyczącymi tej samej należności w stosunku do dwóch zobowiązanych in solidum.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.924,38 zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powódki będącego radcą prawnym, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w wysokości 5.400 zł, opłata sądowa od pozwu w wysokości 4.483 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł oraz opłata za notarialne uwierzytelnienie pełnomocnictwa w kwocie 7,38 zł.

sędzia Jolanta Czajka-Bałon